

עמ"ת (נצרת) 7677-02-25 - תייסיר מסארוה (עצור/אסיר בפיקוח) נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרת

עמ"ת (נצרת) 7677-02-25 - תייסיר מסארוה נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרתמחוזי נצרת
עמ"ת (נצרת) 7677-02-25

תייסיר מסארוה (עצור/אסיר בפיקוח)

נגד

משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרת

בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת

[12.02.2025]

כבוד השופט דני צרפתי

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט קמא (שלום נצרת-נוף הגליל, כב' השופטת מייסא זועבי) מיום 25.1.25 במסגרתה הורתה על המשך מעצרו של העורר בתנאי מעצר באיזוק אלקטרוני, תוך שדחתה את בקשת העורר לבטל את האיזוק האלקטרוני, זאת לצורך תחילת ריצוי מאסר בעבודות שירות שנגזרו עליו בתיק אחר (להלן: "ההחלטה").
2. בתמצית, העורר היה נתון מאז תחילת 4/24 במעצר באיזוק אלקטרוני, על פי החלטה שניתנה במסגרת כתב אישום בעבירות תעבורה (בימ"ש שלום חדרה) (להלן: "תיק התעבורה").
3. ב- 11/24 הוגש נגד העורר כתב האישום מושא החלטת בית משפט קמא שעניינו העסקת שני תושבי שטחים שלא כדין (להלן: "תיק השב"ח"). במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים בתיק השב"ח, הוסכם כי העורר יעצר באיזוק אלקטרוני על פי התנאים בהם הוא כבר היה נתון בתיק התעבורה.
4. ביום 3.12.24 נגזר דינו של העורר בתיק התעבורה לשמונה חודשי עבודות שירות, אותן היה אמור העורר להתחיל לרצות ב- 16.1.25, כאשר בעקבות העיכוב בהתייצבות מוזמן העורר לשימוע בפני הממונה על עבודות השירות.
5. בתיק השב"ח ניתנה הכרעת דין בעקבות הסדר טיעון והתיק קבוע לשמיעת טיעונים לעונש למהלך 2/25 (כשבנדון טוען ב"כ העורר כי צפויות דחיות בשל עיכובים בהכנת תסקיר).
6. בהחלטה של בימ"ש קמא מושא הערר, נדחתה בקשת העורר להסרת האיזוק לצורך תחילת ריצוי עבודות השירות, כפי שנגזרו עליו בתיק התעבורה כאמור.

כהערה משלימה אוסיף כי בקשת העורר להסרת האיזוק כאמור נענתה בחיוב ע"י בימ"ש קמא (כב' השופט הבכיר ד' פורת) אולם החלטה זו בוטלה בעקבות ערר אשר הורה על החזרת הדיון לבימ"ש קמא, דיון שבסופו כאמור נתקבלה ההחלטה מושא עניינו.

7. בימ"ש קמא בהחלטתו קבע כי לא בשלה העת להסרת האיזוק, גם לא לצורך ריצוי עבודות שירות, על ההקלה בתנאי המעצר הכרוכה בכך.

בימ"ש קמא לא נוכח בשינוי נסיבות מהותי מאז ניתנה החלטת האיזוק, החלטה שגובשה על פי הסכמה, אך חודשים מוקדם לדיון.

בימ"ש הפנה לחומרת העבירה שהינה העסקת שב"ח בנסיבות מחמירות, לצד העובדה שזו נעברה בשעה שהעורר היה נתון תחת פיקוח איזוק. בהודאתו גם איבד העורר את חזקת החפות, כשמנגד לא הוצגו כל נתונים בפרק הזמן שחלף, כי חלה הפחתה כלשהי במסוכנותו.

לענין השלכות המעצר באיזוק על ריצוי עבודות השירות, ציין בימ"ש כי עסקינן במי שטרם החל בריצוי עבודות שירות, ובמי שתקופת הריצוי לגביו ארוכה, כך שהיעתרות לבקשה תרוקן אותה מתוכן. אשר לחשש כי המשך האיזוק עלול לגרור ריצוי עונש במאסר בפועל, נקבע שאין לעורר אלא להלין על עצמו.

8. הצדדים הציגו טיעוניהם, לכאן ולכאן, על דרך טיעון מפורט בכתב ובהשלמה בפניו בדיון היום (12.2.25). על פי הצורך אתיחס לעיקרי הדברים, במסגרת ההחלטה להלן.

9. ב"כ העורר מדגיש כי השמתו של העורר בפיקוח איזוק אלקטרוני בתיק השב"ח מקורה בהסכמה שנסמכה מצידו בעיקר, על העובדה כי הוא כבר היה נתון במעצר באיזוק, ואין באמור ללמד כי כך התחייב מנתוני תיק השב"ח. בהמשך לכך, טוען ב"כ העורר כי אין הצדקה בנתוני תיק השב"ח, על נסיבותיו, נתוני העורר, לקיחת האחריות בתיק השב"ח ולצד חלופה הזמן, להמשיך ולהותירו במעצר באיזוק. לטענתו, ניתן להסתפק בחלופת מעצר בית חלקי כמוצע על ידו, למעט בשעות בהן ירצה עבודות שירות סמוך לביתו.

עוד מטעים ב"כ העורר כי דחיית הבקשה תסכל את האפשרות לרצות את עבודות השירות, תגרור את גזירת עונשו מחדש ותוך פגיעה שלא לצורך בעורר, עד שלילת חירותו.

10. על פי ב"כ המשיבה אין הצדקה לעיין בחוזר בשאלת מעצרו באיזוק של העורר, תוך שהוא מפנה לנימוקי בימ"ש קמא ומבקש לא להתערב בהם.

ב"כ המשיבה מוסיף ומפנה למשקל ההסכמה כשלעצמה, כשבהקשר זה חסד עשתה המשיבה עם העורר על שלא עמדה על מעצרו מאחורי סורג ובריאח לאור חומרת העבירות בתיק השב"ח, שבוצעו עת היה עצור העורר באיזוק אלקטרוני.

עוד מודגש כי מאז נקבעו תנאי המעצר, חלף זמן קצר ביותר, כאשר העורר בבקשתו המקורית אף ראה לעתור ליציאה לעבודה ורק במעמד הדיון הסב בקשתו לביצוע עבודות השירות, והכל לאחר שכבר נגזר דינו בתיק התעבורה.

על פי ב"כ המשיבה חומרת העבירות בתיק השב"ח מחייבת לכל הפחות המשך מעצר באיזוק, כאשר לא הוצגו נסיבות המצדיקות את הסרתו, על ההדרגתיות אשר ככלל מתחייבת במקרה של שינוי תנאי מעצר.
דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בנימוקי החלטת בימ"ש קמא, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטה, גם אם פירוש הדבר שהמשך המעצר באיזוק עלול להשליך על העורר ועל והאפשרות כי יידרש לריצוי עונש מאסר שונה מזה שנגזר עליו מלכתחילה.

12. בסיס ההכרעה בענייננו, צריך ויסתכם בבירור האם הוצגו נסיבות המצדיקות עיון מחדש בתנאי מעצרו באיזוק של העורר ובאופן שיתאפשר לו לבצע עבודות שירות משמעותן למעשה "יציאה לעבודה".

13. לאחר עיון ואיזון, באתי, כאמור, לכלל דעה כי אין הצדקה להקל בתנאי מעצרו של העורר, גם בנסיבות שהוצגו; 14. בימ"ש קמא קבע והדין עמו, כי לא השתנו נסיבות המצדיקות שינוי בתנאי המעצר ובפרט שאלה נקבעו אך ב-

11/24.

15. עסקינן במי שהעסיק שני שב"ח, באופן המגדיר את העבירה כעבירה בנסיבות מחמירות, על היבטי הסיכון הממשיים שיש בעבירה זו, ובפרט בתקופה בה אנו נתונים, מבלי שאני רואה צורך להרחיב ולפרט בנדון. די בנדון להפנות לתיקוני החקיקה ומגמת ההחמרה בענישה בכל הנוגע לעבירות הכניסה לישראל ובכלל זה העסקה שלא כדין של תושבי האזור, על מנת להיווכח בפוטנציאל המסוכנות הגלום בעבירות אלה. (ראה לעניין תיקוני החקיקה ומדיניות הענישה העדכנית את הסקירה המקיפה שנערכה ורוכזה בנדון, לדוגמה במסגרת ת"פ 45761-05-24).

16. חומרה נוספת יש למצוא בעובדה כי עבירת העסקת השב"ח בוצעה עת היה נתון העורר תחת פיקוח באיזוק אלקטרוני, על ההקפדה המצופה והמתחייבת, עת אדם נתון במעצר שכזה.

לדברים משקל סגולי גבוה בבואנו לבחון את האפשרות להקל בתנאי המעצר של מפר שכזה, גם אם לא נרחיק לכת למסקנה אפשרית - כי התנהלות שכזו מצד מי שהתחייב בפני בימ"ש להקפיד על תנאי מעצרו, יש בה ללמד על העדר אמון ו/או העדר מורא כלפי מערכת אכיפת החוק.

17. זאת ועוד, לא נוכחתי כי חלף פרק זמן מספק על מנת להצדיק בחינה מחדש של תנאי המעצר. בענייננו, מאז נעצר העורר באיזוק ועד להגשת הבקשה ליציאה לעבודה, חלף פחות מחודש, ועד שנדונה הבקשה לגופה, עוד כחודש נוסף בלבד.

18. הצדדים בפני חלקו לעניין משמעות ההסכמה אשר לתנאי המעצר, כשב"כ העורר מחד טען כי הסכמתו הייתה רק מההיבט "הפרקטי" (מאחר והעורר ממילא היה נתון במעצר באיזוק), כשמנגד טען ב"כ המשיבה כי "מעיקר הדין" ולאור חומרת העבירות בענייננו, היה מקום לעמוד על מעצר עד תום ההליכים, כך שלכל הפחות יש לתת משקל סגולי להסכמה.

לענייננו לא ראיתי להעמיק אשר לשיקולי הצדדים בגיבוש ההסכמה שעה שסוף סוף נחה דעתי כי ההסכמה גובשה באופן מלא והיא משקפת בדיעבד את האיזון המתחייב בהינתן נתוני המעשה והעושה. האמור נכון הן למועד בו גובשה ההסכמה ועל אחת כמה וכמה לעת הזו בבואנו לבחון את תנאי מעצרו של העורר וההצדקה להקלה בהם כיום, לאחר שחזקת החפות אינה עומדת לו עוד בתיק השב"ח, והוא גם הורשע בעבירות בעלות משקל בתיק התעבורה.

19. בנסיבות תיק זה ועל רקע המפורט, גם לא מצאתי הצדקה כלשהי לאשר הקלה דרמטית כמבוקש, ושאינה הדרגתית, כמתחייב, בתנאי מעצרו של העורר. יציאה לעבודה כפי משמעות ההיתר לביצוע עבודות שירות, ביחס לעורר אשר היה נתון עד כה בתנאים מוקפדים של מעצר באיזוק ומסוכנותו נותרה ללא שינוי, זאת אך בחלוף חודשיים בלבד, אינה נכונה, אינה מוצדקת ויש בה להפר את האיזון וההכרח לשמור על ביטחון הציבור.

20. סוגיה שהתחבטתי בה, בדגש לאפשרות השלכותיה, נוגעת לחשש כי דחיית הבקשה עלולה להחמיר את דינו של העורר, על רקע הנתונים שפורטו. ברם, ומהנימוקים שהצגתי לעיל, לא מצאתי כי יש בחשש האמור כדי להכריע את הכף.

21. אוסיף בהקשר לסוגיה האמורה כי מעבר לכך שלא עומדת לעורר זכות קנויה לרצות עונש בעבודות שירות, הרי על העורר אין להלין אלא על עצמו על תמונת המצב שנוצרה.

22. איני סבור כי מערכת אכיפת החוק, בהקשר הרחב של הדברים, צריך ותתאים עצמה "לאילוץ" העורר, תוך סיכון הציבור, וכולל התאמת המערכת לצרכיו.

כאן המקום לציין כי דינו של העורר צפוי להיגזר בחודש הקרוב לערך גם בתיק השב"ח ובאופן שיכול ויעמיד בספק את תכלית הבקשה ואת גורל עבודות השירות. מכל מקום, עסקינן בניסיון לצפות תוצאות ותרמישים אשר לגביהם נעלמים לא מבוטלים, לרבות השאלה האם דחיית הבקשה תביא בהכרח להשמתו של העורר במאסר, במי מהתיקים שבדיון. 23. לסיכום ועל פי מכלול המפורט, אני מורה על דחיית הערר. המזכירות תמציא לאלתר את העתק ההחלטה לב"כ הצדדים. ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ה, 12 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.